

[Henning Rasmussen]

Dohrmannsk strammerforklaring og en radikal slapperforklaring. Helt komisk er det, fordi ingen i folketinget – heller ikke fremskridtspartiet – et øjeblik tror på, at der vil være flertal i folketinget for straffeforanstaltninger af den art, fremskridtspartiet truer med.

Men her holder så komikken op, og alvoren begynder, for hvad er det for en måde at behandle de ansvarlige folkevalgte i kommuner og amtskommuner på? De har i forvejen meget store og meget alvorlige problemer at slås med. De har hidtil været villige til at indrette sig efter de ønsker, man har fra regeringen og et folketingsflertal om tilbageholdenhed, men de er begyndt at tvivle, meget endda, på, om det er fornuftigt, det, regeringen forlanger, at de skal sende tusinder af nye ud i arbejdsløshed.

Til dem og til hele befolkningen siger regeringen så nu: her er en upræcis og helt overflødig trussel om straf, når vi kender jeres budgetter. I gør ikke noget som helst ulovligt, I gør tværtimod et nyttigt stykke budgetarbejde, men når I er færdige, så vil vi vurdere, om I skal straffes og hvordan.

Hvordan må det føles at få et sådant brev, specielt når modtagerne ved, at man akkurat lige så godt kunne skrive det, som vi alle sammen ved?

Et flertal i folketinget vil ikke gå på strafetogt imod kommunerne, sådan som fremskridtspartiet vil det, men det viser blot, hvilken fantastisk afhængighed regeringen er i færd med at bringe sig i af fremskridtspartiet, og derfor er det et afgørende spørgsmål for os i dag at få at vide: hvad skrev statsministeren til hr. Dohrmann om forståelsen af aftalen, hvad mener fremskridtspartiet om aftalen, og hvad mener det radikale venstre om aftalen?

Svend Auken (S):

Til lykke, må man vist sige til statsministeren. Kunststykket at forene fire regeringspartier, 9 radikale, 4 løsgængere og 12 fremskridtsfolk er lykkedes. Vejen har været lang. Undertiden har forløbet ledt tanken hen på sommerens – som statsministeren sikkert kender – succesrige »Festival of Fools«, narrenes festuge. Der har været store udspil og små radikale forlig. Alle har brugt armbevægelser, og landet har flere gange været tæt på

valg, sidst da regeringen – måske med vilje – var ved at snuble over sin egen tillidsdagsorden og nu i denne uge med de mange og lange forhandlinger bag nedrullede gardiner i statsministeriet.

Er der nogen, der kan huske, da regeringen kom til? En regering, der ikke ville forhandle i tillukkede ministerkontorer, men kun her i folketinget. Folk, der har fulgt – som mit partis ordfører, hr. Henning Rasmussen – forløbet tæt omkring denne sag, hævder med styrke, at der kun har været tid til ca. 20 minutters forhandling her i folketinget, men til gengæld har der været en strøm af lukkede møder med særligt indbudte gæster. Fremskridtsparti nr. 1, fremskridtsparti nr. 2, udbyder 1, 2, 3 og 4, alle har de været til dybsindige forhandlinger med ministrene og dér fået at vide, hvordan de kunne redde landet. Så er de gået afsides og har udkæmpet pinagtige indre opgør, og nogle har endda – skal man tro dagspressen – måttet søge inspiration og trøst hos Horserøds automatiske telefonsvarer. (*Munterhed*). Narrenes festuge.

En af dem, der om et øjeblik skal redde landet – eller i hvert fald regeringen – har udtalt, at hans parlamentariske vilje er deponeret i Mogens Glistrups bukselomme. Der må den vist i øvrigt siges at være sikkert forvaret i øjeblikket. (*Munterhed*). Men er det ikke hele det borgerlige flertals vilje, der er deponeret her? Statsministeren og hans regering har valgt ensidigt at knytte sin skæbne til et parti, der udelukkende er i folketinget på grund af hr. Glistrups – undskyld, jeg siger det – vilde teorier. Et parti, der er mødestedet for de mest forvirrede anskuelser, et parti i indre opløsning, hvis medlemmer tilsyneladende har besluttet at bruge alle deres kræfter og desværre en stor del af offentlighedens tid på at bekriige hinanden, er det parti, statsministeren og hans regering har lagt sin skæbne i hænderne på.

Statsministeren har valgt side, fordi han var nødt til det, siger han. Socialdemokratiet ville ikke tage et medansvar, siger han. De betingelser, vi opstillede som vilkår for en positiv forhandling, ville helt vælte alt det, som regeringen har slidt og slæbt for, siger han, og det ville være synd og skam. Derfor måtte socialdemokratiet skydes ud, og i stedet måtte fremskridtspartiet med, så det hele kunne blive ansvarligt, siger han.